

Дамян Дамянов

Мъка

Ще се пръсна от скръб непонятна,
безпричинна, а боже би – не.
Скръб по времето минало златно –
туй, което ми всичко отне.
По загубени мама и тате,
що в покоя край мене мълчат.
По една половина познати,
що и днеска ме гледат отвъд.
По бедняци сиротни, по сръчни
печалбарбогаташи дори.
И за тях, и за тях ми е мъчно,
че треперят за своите пари!
Цял съм скръб, цял съм бомба най-тъмна.
Не човек – зареден жив снаряд.
Ако някой ден взема, че гръмна,
да се знае: по урвите стръмни
в мен избухнал е погребът – свят.

28. XI. 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8574>]